

מ"ת 15013/06/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד מנצור, מאהר שחאברה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

29 יוני 2015

מ"ת 15013-06-15

לפני: השופט יעקב שפסר
המבקשת:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ליטל מהלל - פמ"מ

נגד
המשיבים:

1. מוחמד מנצור (עציר)
2. מאהר שחאברה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד רמי עותמאן

החלטה בעניינו של המשיב 2

1. בקשה למעצר עד תום ההליכים של המשיב (ומשיב נוסף שעניינו אינו נדון במסגרת החלטה זו), על רקע כתב אישום שהוגש בעניינו המייחס לו עבירות קשירות קשר לביצוע פשע וסחר בנשק (לפי ס' 499(א)(1) וס' 144 (ב2) לחוק העונשין תשל"ז - 1977).

2. בהתאם לעובדות כתב האישום, התקשר ביום 12.7.14 המעורב האחר למשיב דן והציע למכור לו נשק וכדורים תואמים בתמורה לסכום של 4,000 ₪. המשיב הודיעו כי יבדוק הדבר ויחזור אליו. כעבור מספר דקות התקשר המשיב לאחר ושאל מתי יוכל לבוא ולקחת את הנשק. דקות ספורות אח"כ שוחחו השניים, והמשיב הודיע לאחר כי יבוא באותו לילה לקחת את הנשק, וכי במידה שהאחר ישיג 100 כדורים נוספים, הוא ירכוש אותם. למחרת בסמוך לשעה 01:00 לפנות בוקר, הגיע המשיב למחנה הפליטים בלאטה, שם העביר לו האחר את הנשק. לפנות בוקר, אישר המשיב למעורב האחר טלפונית כי הגיע לביתו שבירושלים בשלום. להשלמת התמונה יצוין, כי האישום המופנה כלפי המשיב הינו אחד מאישומים רבים הקשורים למעורב האחר, בהם קשר קשר ואף ביצע בפועל עסקאות בנשק עם מספר אנשים.

3. המדינה מבססת את בקשתה על שיחות שנקלטו במסגרת האזנות סתר ובהן נשמע האחר רוקם עסקאות בנשק, בין היתר עם המשיב דן, קישורים למספרי הטלפון ע"י מחקרי תקשורת וקיום זיהוי קולות, וכן איכון המשיב. יצוין כי המשיב שמר בחקירתו על זכות השתיקה.

4. ב"כ המשיב חלק על קיומן של ראיות לכאורה וטען כי ההקלטות נושא הנדון לא היו מכוונות כנגד מרשו אלא כנגד המעורב האחר, שכל מי שהתקשר אליו הוקלט.

עמוד 1

לגופו של עניין טוען הוא, כי לא נמצאת כל ראיה המשייכת למשיב את מספר הטלפון הרלוונטי להקלטה, וכי למרות שהמדובר באירוע שהתרחש לפני כשנה, לא קיימת עוד כל שיחה נוספת אחריו מהמספר האמור. גם מזכר זיהוי הקול עליו נסמכת המדינה, לא זו בלבד שאינו מהווה חוות דעת, אלא שיש בו גם טעות בכותרתו (אי התאמת מספרי עמדת ההאזנה). ב"כ המשיב טוען עוד כי הראיה הנוספת לה טוענת המדינה הבאה לידי ביטוי במילה "שחבור" שהיא לטענת המדינה כינויו של המשיב, אינה ראיה, הן בשל העובדה שאין זה שמו של המשיב אלא "שחאברה" (ולא "שחבור") ונוכח העובדה כי המדובר למעשה בראיה יחידה לטענתו, לא מספיקה זו למעצר המשיב עד תום ההליכים ומחייבת שחרורו.

5. בתשובתה מאשרת ב"כ המבקשת כי נפלה טעות במספר עמדת ההאזנה אשר אינה משנה את מהות הדברים. כמו כן טענה כי בהתאם לתדפיס בעלויות רשמי של מספר הטלפון הרלוונטי עולה, כי לא נרשמו לו בעלים בחברת התקשורת. לעניין זה צירפה בהודעה מיום 21.6.15 מזכר הבהרה נוסף וכן תדפיס רשמי בדבר הבעלויות, המלמד על העדר אפשרות הקשירה של הטלפון לבעלים כלשהו.

6. על מנת להתרשם באופן בלתי אמצעי מהראיות הקיימות בתיק, ביקשתי וקיבלתי לעיוני את חומר הראיות. דעתי היא כי יש בחומר החקירה הקיים בתיק כדי לשמש לצורך קיומן של הראיות לכאורה אם כי אני מסכים כי עוצמתו היא ברמה שיש בה כדי להביא לבחינת אפשרות שחרור בתנאים, כפי שיפורט על ידי בהמשך הדברים.

7. להלן איפוא תמצית הראיות הרלוונטיות לענייננו:

א. האזנת סתר - שיחת עוגן מספר 98: לעניין זה הוצג לפני תמליל שיחה מספר 98. אמנם מספר העמדה שנרשמה בו היא 115653 ואולם במזכר זיהוי הקול מיום 2.6.15, תוקן הדבר והשוטרת י' שיבר מציינת כי בשיחה זו, כמו גם ב-12 שיחות נוספות שמפורטות במזכרה, הדוברים היו המשיב והמעורב האחר. כן האזינה להקלטת חקירה שנערכה למשיב דנן, והיא מדגישה כי "שחבור הדובר בסעיף 1 הינו אותו שחבור הדובר בסעיף 2...וכי אותו הדובר הוא מהאר שחברה (המשיב דנן - י.ש.) שנחקר בדיסק החקירה".

ב. ליבת טענות המשיב היא כאמור העדר זיהוי והעדר קשר של המשיב לטלפון הרלוונטי ולהאזנות. לא מצאתי יסוד לטענות אלה באשר לאיכות ונכונות הזיהוי האמור, ובכל מקרה מקומן בהליך העיקרי ולא בשלב זה של בחינת הראיות לכאורה. מעבר לעובדה שתפורט בהמשך הדברים לפיה מזהה המשיב בשמו וכינויו ובהנחת יתר הראיות שתפורטנה אף הן בהמשך הדברים, הרי שבשלב זה הבחינה הינה מתבצעת ביחס לראיות לכאורה, כשבמסגרת זו לא נקבעות החלטות הנוגעות למהימנות. המצוי לפני הוא מזכרים הקובעים את הזיהוי, שמשקלם הסופי יקבע במסגרת הדיון בתיק העיקרי, לאחר שעורכיהם יבואו, יעידו ויבהירו מכח מה הגיעו לקביעתם שהמדובר בקולו של המשיב שלפנינו. כזכור, בשלב הבקשה למעצר עד תום ההליכים, לא בוחן בית המשפט כל ראיה לעצמה או את משקלה ומהימנותה, אלא מעריך על פי שקלול הראיות עד כמה, ברמה הלכאורית, יש בהן כדי לבסס סיכוי סביר להרשעת המשיב באשמות המיוחסות לו, כשהשאלה הניצבת בפני בית המשפט, אינה האם יש למשיב **סיכוי לצאת זכאי** בדיון, אלא אם יש **סיכוי שיורשע** (ר' לענין זה פסה"ד

המנחה: בש"פ 8087/95 **שלמה זאדה נ' מדינת ישראל פ"ד נ (2) 133**, ורבים בעקבותיו). סיכוי כאמור, נוכח מכלול הראיות לעיל, ישנו בלא כל צל של ספק.

ג. עינתי גם בתמלילי השיחות, הן של שיחה 98 והן של יתר השיחות. אין ספק כי לא זו בלבד שהמדובר בשיחות בעלות אופי קונספירטיבי מובהק, אלא שמעלות הן בתוכן גם מונחים וביטויים ברורים הקשורים לעבירת הנשק המיוחסת למשיב (למשל: "דגם ברטה"; "100 כדורים"; "הטוטו" ובהקשר זה מדברים על קוטר הכדורים של שני סוגי נשק; "קלאץ" (שיחות 981 - ו-988 מיום 12.7.14)). גם יתר המונחים בהם משתמשים הדוברים בצורת "קודים" מתיישרים לכאורה לפי ההקשר לנטען (למשל: "ילד קטן"; "גרעינים"; "זרעים" (שיחה 979 מיום 12.7.14)). לענין זה יוער, כי בהודעת מעורב נוסף בפרשה- סאמי עזאזה (שבענינו הוגש כתב אישום נפרד) מיום 26.5.15, שעשה כנטען עסקאות עם האחר, ניתנת פרשנותו למונחים העולים גם בהאזנות שבענינו ואשר בהם נעשה שימוש בקודים: כך למשל מצין הנ"ל כי "שאני אומר קטן הכוונה זה סוג של אקדח" (ש' 166) ובהמשך: "אם מדברים על משהו שהוא בתפזורת הכוונה לכדורים" (ש' 191). גם האחר (המשיב 1 בעניינו) מאשר בהודעתו כי כששתמשים במונח גרעינים ("בזארת") הכוונה לכדורים (הודעתו מיום 3.6.15 ש' 306-307).

ד. השיחות עצמן קונספירטיביות כאמור ומתיישרות לכאורה גם במארג לוחות הזמנים. כך למשל, סדרת שיחות בשעות הערב עוסקות בתיאום ההגעה למפגש המתרחש מספר שעות אח"כ בסמוך לאחר השעה 01:00 לפנות בוקר (980, 981, 988, 994, 996, 997, 999, 1000, 1001) מיד בעקבות המפגש בין השניים (שלפי ההאזנות [שיחה 1001] היה כאמור בסמוך לאחר השעה 01:00 לפנות בוקר), קיימות שתי ההאזנות (1003 ו-1004), בהן מתקשר המשיב לאחר, האחת בסמוך ל-03:30 לפנות בוקר ומוודא בשיחה קצרצרה שהכל בסדר, ושיחה שניה בסמוך לשעה 05:20 בה מוודא האחר עם המשיב שהגיע בשלום לביתו שכל אחד "חזר לפינה" שלו ומבקש שיזהר.

ה. הנה כי כן, יש באופי השיחות כמו גם בתוכן כדי לבטא בהחלט את הנטען בכתב האישום כנגד המשיב. יצוין כי לא ניתן לומר בענינו שהמדובר במשפטים שהוצאו מהקשרם ועיון בתמלילים מלמד על רצף שיחה באותו ענין, שאינו נשמע תמים כלל ועיקר.

לענין זה יוזכר, כי שיחות מסוג זה כבר הוכרו כבסיס לקיומן של ראיות לכאורה שניתן לסמוך עליהן (ראו למשל בש"פ 8912/12 **אלכס סלפית נ' מדינת ישראל** (פסקה 21 להחלטת השופטת ברק ארז מיום 20.12.12)).

ו. באשר לשאלת הזיהוי, המשיב מזוהה כאמור בזיהוי קול (מזכר השוטרת י' שיבר מיום 2.6.15). בהתאם להודעת המשיב 1 מיום 28.5.15, מאשר הוא את היכרותו עם המשיב 2, ומציין כי נסיבות ההיכרות שלהם היא מריצוי מאסר משותף בכלא דקל בשנת 2011, מוסיף פרטים לפיהם המשיב גר בירושלים, ומציין כי כינויו הוא "שחבור" (הודעת המשיב 1 מיום 28.5.15 שורות 147-152). המשיב 1 אף מאשר שהמשיב 2 היה אצלו מספר פעמים (ש' 194-191). בנסיבות אלה ובניגוד לטענת המשיב, נראה כי קיימת בתיק ראיה לפיה הדובר המכונה בהאזנות "שחבור", הוא המשיב בענינו.

ז. חומר הראיות כולל בתוכו גם איכונים של המשיב. (פלט איכונים, מפת האיכונים ומזכר מפורט של השוטר אלון זוקובסקי מיום 5.10.14 (אירוע מס' 72 מסומן בחומר הראיות כ-124), מלמדים כי קיימת התאמה בין השיחות הרלוונטיות לבין המסלול שבין ביתם של שני המשיבים, כשתחילת האיכונים וסיומם בסוף האירוע, אכן מלמדים על איכון במקום מגוריו של המשיב והמצאותו בדרך לשכם ובשכם באיכוני הביניים (שיחה 906 [צ"ל 996- י.ש.]. מלוח הזמנים עולה, כי כשקיבל המשיב בשעה 23:23 הוראה "לזוז" הוא מאוכן במחסום א-זעיים סמוך לירושלים; בשיחה 997 בדיווח המשיב מהשעה 00:10 לאחר שהוא בדרך, הוא מאוכןבא-ראם במסלול צפונה; בשיחה 999 מהשעה 00:54 מאוכן בסמוך למחסום חווארה; בין השעות 01:08 ל- 03:29 מאוכן בשכם; ולבסוף, בשיחה 1004 בשעה 05:19 מאוכן שוב בהר הזיתים בירושלים - מקום מגוריו).

ח. מבחינת המשיב - שמר הוא על זכות השתיקה בכל מהלך החקירות שעבר. (27.5.15, 28.5.15, ו- 31.5.15) גם כשנשאל מפורשות בעניין ההאשמות נגדו. לעניין זה יש לזכור, כי שתיקה בחקירה ואי מסירת הסבר סביר לנשמע בהאזנות יש בו חיזוק לראיות:

"...בהליכי מעצר יש נפקות לשתיקה. ככלל, שתיקתו של נאשם מקום בו היה מתבקש הסבר מצידו, מחזקת עמדת התביעה לצורך שלב המעצר (בש"פ 970/04 סעדי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 19.2.2004)). פשיטא כי כך במישור הראייתי בבוא בית המשפט לבחון קיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 7216/05 אגבריה נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 23.8.2005); בש"פ 4881/03 קביליו נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 9.6.2003)".

(דברי השופט י' עמית בבש"פ 1748/11 **בועז יחזקאל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (פסקה 6 מיום 10.3.11). וראו גם בש"פ 4068/15 **איתן מלכה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (פסקה 15 להחלטת השופט ע' פוגלמן מיום 22.6.15); בש"פ 5272/14 **מדינת ישראל נ' אלירן דרי** [פורסם בנבו] (פסקה 8 להחלטת השופט צ' זילברטל מיום 5.8.14).

8. בשקלול כלל המפורט לעיל, נחה דעתי כי מתקיימת דרישת הראיות לכאורה, כנדרש בשלב זה של בקשה למעצר עד תום ההליכים, ולא מצאתי בטיעוני בא כוחו של המשיב כדי לפגום בהן, כשבכל מקרה מקומן של טענות אלה להתברר כאמור במסגרת התיק העיקרי.

9. באשר לעילת המעצר: ב"כ המשיב הסכים כי ככל שיקבע כי קיימות ראיות לכאורה, אין מחלוקת שקיימת ממילא ובשל אופי העבירה גם עילת מעצר סטוטורית, המבססת מסוכנות מצדו של המשיב. לעניין זה אציין שבהתאם לפסיקה שצוינה לעיל, שתיקת המשיב בחקירתו מבססת אף היא עילת מעצר (ר' למשל בש"פ 1748/11 הנ"ל, בפסקה 6).

לכך יש להוסיף את עברו הפלילי של המשיב הכולל 5 הרשעות בעבירות מגוונות ובכללן נסיון הצתה,

גניבת רכב, הפרעה לשוטר, איומים, חבלה חמורה, תקיפת שוטר והכשלת מעצר בעטיין נדון לארבע תקופות מעצר.

10. סוף דבר מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר כנדרש בהליך זה של בקשה למעצר עד תום ההליכים.

11. כידוע, חומרת העבירות כשלעצמן וקיום עילת מעצר, אינן מצדיקות שלא לשקול חלופת מעצר, שעיקר עניינה הוא מניעת ומשמעותה מניעת סיכון לציבור, מפניו של המשיב, אם לא יהיה עצור ממש עד לתום ההליכים בעניינו.

מבלי שתשתמע קביעת עמדה באשר לתוצאה הסופית, הואיל והצדדים לא טענו כלל לעניין זה, מוזמנים הם לעשות כן, וזאת על מנת שניתן יהיה לקבל החלטה משלימה.

חומר הראיות מוחזר לב"כ המבקשת.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ה, 29 יוני 2015, במעמד הצדדים.

יעקב שפסר , שופט